

La mare i el Govern

«El ciutadà informat acumula preguntes pertinents: poden tornar a governar junts els qui avui, en temps d'urgències, són incapaçs d'entendre's?»

No hi ha millor termòmetre que la mare per calibrar si tot gira rodó, ella que fa temps que pregona els mals de la incertesa. Ho feia abans de la pandèmia i ho repeteix des que el coronavirus li va donar la raó, sense necessitat de teoritzar sobre la societat líquida que propugna Zygmunt Bauman. "Nosaltres hem fet molts sacrificis, però mai vam patir per la feina. Vosaltres viureu pitjor, perquè ja no hi ha res segur", acostuma a repetir-nos al meu germà i a mi, lament que sol aparèixer a les postres, just abans de desplegar el diari, rutina que no va alterar ni en els mesos de reclusió obligada a casa. Fa temps que la mare arrufa el nas quan passa pàgina. S'atura en un article, alça la vista del diari i, amb somriure sorneguer, acostuma a telegrafiar un gest que se sintetitza en una frase: "Ho veus".

Com tantes altres ciutadanes informades, la mare assisteix atònita al desgavell d'indicacions, contraindicacions, plans, anuncis i restriccions que formulen les administracions, abonades a l'assaig-error des que la Covid-19 ho va alterar tot. Resulta, però, que la comprensió que la societat exhibia al març cap als seus governants -per la complexitat de la gestió d'uns fets sense precedents- ha derivat en exigència de claredat

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/210851/atorem-nos-quin-remei>) ara que tots plegats ja sabem què ens ocupa, sobretot si abunden les peticions de sacrificis i escassegen les ajudes, almenys per als autònoms (<https://www.naciodigital.cat/noticia/211427/ajuts-autonoms-ultima-llacuna-resposta-govern-pandemia>). La mare és de les que digeria amb escepticisme les acusacions d'inacció entre governs de la primera onada de la pandèmia, de la mateixa manera que ara observa amb perplexitat el desori comunicatiu a la Generalitat en la gestió de la segona onada (<https://www.naciodigital.cat/noticia/211794/erc-abandona-taula-negociar-mesures-anti-covid-filtracions-jxcat>). Al vocabulari quotidià hi ha incorporat les filtracions, objecte de la darrera picabaralla al Govern.

El problema de Junts per Catalunya i ERC no és de descoordinació, és de convivència.

L'historial de retrets des de les dates àlgides del 2017 ha deixat tant pòsit que cada dia es compta un desacord, quan no és una punyalada (<https://www.naciodigital.cat/noticia/211827/gestio-desescalada-provoca-crisi-convivencia-al-govern>). Les filtracions del pla de desescalada, que no fan res més que aprofundir en la confusió i neguitejar els tècnics, responen als recels permanents d'una relació malaltissa. De la legislatura, nascuda en un context amarat de tibantors, fa temps que en corre el temps de pròrroga. No només ho ha documentat la premsa sinó que ho va certificar el propi president Torra al gener, quan va donar el mandat per exhaurit (<https://www.naciodigital.cat/noticia/195303/pressupostos-eleccions>). Deu mesos després, amb el president inhabilitat i Pere Aragonès com a relleu auditat, el Govern arrossega els peus camí de les eleccions. Uns comicis, per cert, posposats amb l'argument públic de la crisi sanitària mentre els partits acumulaven càlculs.

El pacte per deixar buida la cadira de Palau i equilibrar quotes de poder després de Torra només s'explica des de la desconfiança. Va fer falta deixar per escrit que Aragonès tindria atribucions "limitades" (<https://www.naciodigital.cat/noticia/209369/10-llacunes-entesa-pilotar-govern-funcions>), de la mateixa manera que es considerava imprescindible un "grup de coordinació paritari" per pactar el que hauria de validar-se, si la relació fos sana, en les converses periòdiques del consell executiu. Cap de les prevencions ha servit, però, perquè el Govern funcioni millor. Els partits es vigilen a cada cantonada, perquè cada moviment és susceptible de ser més un dard que un acte de servei pensat en el benefici col·lectiu.

Les filtracions, que han practicat tots els governs, són l'expressió última de la traveta

continuada, resum d'un mandat sense projecte compartit que els partits farien bé d'acabar amb dignitat. Per això, s'endevina com un acte de desesperació que el vicepresident demani des del Parlament que els mitjans no atenguin les informacions que no hagin passat el sedàs del Govern. La deslleialtat entre socis, però, no és un maldecap de la premsa ni pertoca als periodistes resoldre-la.

Al ciutadà informat, amb suficient esperit crític per detectar errors i patinades sense quedar engolit pels missatges partidistes, se li acumulen les preguntes, totes pertinents. Poden tornar a governar junts els qui avui, en temps d'urgències, són incapaços d'entendre's? És possible construir un projecte a mig termini si l'entesa diària és tan fràgil? El desgast acumulat convida a pensar en la possibilitat d'una factura electoral, per molt que les enquestes de la setmana no n'hagin deixat constància (<https://www.naciodigital.cat/noticia/211804/erc-es-clara-favorita-guanyar-eleccions-14-f-segons-cis>). Els acords postelectorals que s'endevinen es llegeixen en clau de condemna. Estan obligats a entendre'ns, resolen els interlocutors a qui se'ls demana el parer.

Amb les postres fetes, el diari del dia anterior acabat de fullejar i conegudes les novetats de la jornada, la mare despenja el telèfon. No esmenta si el fill atén tots els àpats ni pregunta per la feina acumulada, preocupacions habituals. Està al cas de tot: "Quines poques ganes d'anar a votar".